

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

ÚVOD DO UNIVERZÁLNÍHO UČENÍ

Dopis č. 9

TRANSFIGURACE (2. ČÁST)
ALCHYMICKÝ PROCES

Tajemství proměny

Alchymie

Pád

Prapůvodní idea – praformule

Obnovení padlého nositele světla

Reakce duchovního atomu

Působení duchovní školy

Působení nové světelné síly

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
Lectorium Rosicrucianum
Křesomyslova 599/8
140 00 Praha 4
www.rosicrucianum.org
lectorium@rosicrucianum.org

copyright © 2020 Lectorium Rosicrucianum

TRANSFIGURACE (2. ČÁST) ALCHYMICKÝ PROCES

V minulém dopise jsme psali o transfiguraci. Tato výměna osobností je cílem cesty, kterého lze dosáhnout pomocí endury, tj. překonáním přírodních sil v mikrokosmu a současným znovuzrozením pravého člověka.

Tajemství proměny

Apoštol Pavel vyjadřuje tento cíl Evangelia takto: „Hle, odhalím vám tajemství... budeme proměněni... Pomíjivé musí obléci nepomíjivost, smrtelné nesmrtelnost... Potom se naplní, co je psáno: Smrt je pohlcena vítězstvím.“ (1. Korint., kap. 15).

Tato Pavlova slova jsou stěžejní myšlenkou Evangelia. Vyjadřují znovuzrození člověka k pravému životu, návrat k životu, který je v dokonalém souladu s ideou stvoření. Na tento cíl se tedy většinou nevědomě zaměřuje velká část aktivit lidstva. Touha po změně je vrozená všem lidem – Avšak „já“ – v nepochopení pravého pozadí života – usiluje individuálně i kolektivně o stále větší moc a velkolepost.

Neodvratně však platí zákon: Jenom ten, kdo chce svůj život ztratit kvůli Ježíši, nalezne ten jiný, pravý život. Ovšem jen málokomu se odhaluje hluboký smysl a nevyhnutelnost těchto slov. Ostatním zůstává v jejich sebestopírání životě tato úzká brána k pravému životu uzavřena. Smrt nakonec učiní této falešné životní touze konec a nikdo jí nemůže uniknout.

Co znamená Pavlův příslib nesmrtelnosti?

Co jej k takovému prohlášení opravňuje?

Pokusíme se vám to vysvětlit a přitom objasnit několik základních kosmických zákonů, působících i v mikrokosmu a při jeho znovuzrození.

Alchymie

Základem naší podivuhodné planety, z níž známe jen velmi malou a námi disharmonicky utvářenou část, je božská alchymická formule, která působila za všech časů a působí také dnes. Její účinnost je vyvolána božským Duchem a vyjadřuje se v prasubstanci, v oceánu atomů. V ní se v nepředstavitelně dlouhých časových úsecích uskutečňuje ta jediná praidea. Praidea dává vzniknout původní duši. Tato pravá duše je zjevenou formou univerzálního Ducha, nositelkou světla. Prasubstance vyplňuje mohutný, nekonečný meziplanetární prostor. Je to věčné moře božské životní plnosti, univerzální materia magica, s jejíž pomocí je možné každé zjevení. Všechny představitelné i nepředstavitelné prvky, látky a síly jsou v této prasubstanci potenciálně obsaženy. V tomto moři vody života se tedy projevuje to, co vědci nazývají „Velkým dechem“. Je to nepoznatelný Duch, „Boží dech“, který tyto záplavy vod uvádí do pohybu a nutí je k projevení. Původní, adamitské lidstvo se na tomto projevení podílelo. Ve svém stavu bytí bylo nositelem obrazu božského zjevení, vyjadřovací formou pravé duše. Původní člověk byl zván Manas, myslitel, který jako duchovní bytost promýšlel myšlenky Boha, tzn. že v mocné laboratoři svého mikrokosmu nechával ožít síly prasubstance a propůjčoval jim podobu.

Pád

Část tohoto původního lidstva se však od božského plánu odtrhla a tím ztratila svou existenci v prapůvodní ideji vesmíru. Tato část lidstva postupně klesala na úroveň jevů, které sama vytvářela a bytostně se spojila s látkou svého stvoření. Odtržena od božského tvůrčího plánu se lidská bytost stala otrokem svých vlastních výtvorů a je jím dodnes. Člověk pozvolna ztrácel bezprostřední vzpomínku na původní stav a plně se utápěl v materii, klesal hlouběji než kterýkoliv z jeho výtvorů. Dnes už není Manasem, myslitelem, který uskutečňuje plán svého Stvořitele, ale přírodním zjevem, plně ovládaným přírodními silami.

Tak se lidská životní oblast zvrhla, rajská zahrada se stala divočinou. Padlé lidstvo bylo v rozsahu svého působení omezeno na velmi malou část planety Země. Mikrokosmos, kdysi tvůrčí laboratoř podle Božího plánu, už dnes není místem života, nýbrž místem stále se opakující smrti.

Prapůvodní idea – praformule

Avšak původní idea podle božského principu zůstává dál spojena se svou manifestací, přestože je natolik zkažená a zvrhlá. Lidská bytost sice ztratila spojení s božským životním polem, ale jeho původní ohnivá duchovní přirozenost v něm zůstala skryta a soustředila se v posledním atomu původní vznešenosti. V tomto praatomu neboli duchovní jiskře je latentně ukryta mocná síla, která je schopná znovu stvořit nebeského člověka.

O tuto skutečnost se opírá celé tajemství spásy, nezměrná hloubka Pavlova příslibení života. Ona opravňuje jeho výzvu k obnově. Každý pokus o tuto obnovu by byl ovšem bláhovým počínáním, kdyby základ naší planety netvořila ta jediná praformule, která nás pohání k realizaci nositele světla, původní duše, a kdyby mikrokosmická bytost nebyla díky atomu jiskry Ducha této realizace schopná. Takto však Pavlova výzva k obnově odpovídá nejvyššímu rozumu, ba smyslu života vůbec.

Dokud člověk tomuto smyslu života neodpovídá, dokud ze svého praatomu nevytváří opět původní duši, ale utápí se ve věcech tohoto světa, bude také silami tohoto světa drcen. Potom působí a žije proti vesmírnému životnímu principu. Teprve snaha o opětné následování božské alchymické praformule zbaví mikrokosmickou bytost jejích pout. Praatom odpoví i na sebemenší pokus člověka „já“ o zastavení jeho svévolné, sebestotvrzující aktivity. Učiní-li navracející se syn jen jediný krok, vyjde mu Otec dva kroky vstříc!

V tomto úsilí vystihnout a následovat božskou praformuli se však skrývá také velké nebezpečí. Člověk se neustále velice snaží obnovit původní životní stav z vlastní síly. Co všechno již nebylo v tomto smyslu podniknuto za účelem změn a vylepšení! Avšak tato snaha je nereálná, protože se nezakládá na plánu a síle, jež jsou k dispozici v praatomu. Smrtné nemůže nikdy učinit nesmrtelným to, co je také smrtelné. To nejvyšší, čeho může člověk s vědomím já dosáhnout, je jistá moralita a idealizace. Ovšem morálka a ideály jsou zároveň styčnými body velkého bludu. Tvrdošíjná snaha realizovat ideály poutá člověka na svět iluzí. Je pobízen realizovat božský život zde, v našem světě, a přitom se zaplétá stále víc do své pozemské egocentrické existence.

Obnovení padlého nositele světla

Znovuvytvoření padlého světlohoše ale není pozemský, nýbrž duchovní proces. Je to vskutku královské umění. Proto tento proces začíná Duchem, atomem jiskry Ducha jako základnou.

Pouze tento zlatý elixír, čekající uprostřed mikrokosmu, dokáže přeměnit olovo přírody ve zlato Ducha.

Praatom má zářivou, pronikající schopnost. Začne-li opět působit, vychází z něj síla, která v lidském těle proměňuje a transmutuje buňku za buňkou.

Tento proces byl toužebným přáním pravých alchymistů středověku. Jako prastará posvátná věda neměla tato pravá alchymie nikdy za cíl vyrábět ryzí zlato ani prodlužovat život zde na této zemi, ale naopak vytvářela duchovní bázi pro znovuzrození z vody a Ducha, o kterém hovořil Ježíš k Nikodémovi.

Jestliže tedy znovuzrození není pouhou filosofickou abstrakcí ani náboženskou emocí, ale organickým procesem, obnovujícím celou strukturu osobnosti a mikrokosmu, pak vyvstává otázka, jaký charakter mají tyto tělesné procesy.

Z božského pole Ducha k nám pronikají čtyři druhy záření. Označují se také jako čtyři svaté pokrmů anebo ve starých podáních jako mana či prana. Jsou to skutečně tvořící, vyživující a udržující síly toho, co bylo zplozeno Duchem.

Je to původní životní látka, z níž je také vybudováno božské životní pole, a proto je pochopitelné, že se znovuzrození pravého člověka musí uskutečnit z téže substance. Hledající člověk, nevědomě vedený nutkáním praatomu, se v určitém psychologickém okamžiku s touto prasubstanciální silou spojí. Setká se s nějakou duchovní školou. A i když se možná nedá hned mluvit o vědomém poznání, tak přece jen tento dotek na něj zapůsobí. Podle hloubky zážitku se pak tento člověk k duchovní škole buď přikloní nebo ji odmítne.

Reakce duchovního atomu

Přestože je pozitivní reakce zpočátku minimální, je jisté, že nastal základní obrat. Atom jiskry Ducha, jenž se stal znovu aktivním, vyvolá v lidském systému žláz určitou reakci. Nejprve je oživena činnost brzlíku neboli tymusovy žlázy za hrudní kostí a ta pak předává do krve substanci, která pozvolna nově ovlivňuje myšlení, toužení a jednání. Toto první působení ale ještě nevede k trvalému výsledku, neboť hormon tymusovy žlázy je neutralizován a vylučován systémem sleziny a jater, který je vůči tomuto procesu ještě nepřátelský. Někdy se zdá, jakoby tento člověk byl pořád ještě tím dřívějším přírodním člověkem. Avšak malá jiskřička zažehnutá dotekem Gnose doutná dál a při příštím doteku, který bude s jistotou následovat, může zesílit v planoucí jiskru.

Tak následuje jeden dotek Gnose za druhým, až se jednou toto působení stane ve vnitřní sekreci a tím i v krvi a celém tělesném systému člověka trvalým. Hlava, srdce a krev jsou tak oživeny novým elixírem, který naši předchůdci na stezce označovali jako „zázračný lék“. My mluvíme také o síle Svatého Ducha, která živí obnovenou novou duší a je v nejvyšším smyslu uzdravující, to znamená posvěcující.

Tyto procesy si nesmíte v žádném případě vykládat abstraktně, filosoficky nebo mysticky, neboť působí velmi konkrétně až do biologie a anatomie těla.

Působení duchovní školy

Práce duchovní školy se neomezuje na pouhé filosofické úvahy, ani se neztrácí v mystickém pohnutí. To všechno nechává kandidát transfigurace za sebou. To všechno náleží ke zkušenostem v tomto nebo dřívějším životě. Ten, kdo se po vážném rozmyšlení rozhodne jít stezkou, se od samého začátku duševně i tělesně mění, neboť cílem je dosažení zcela jiné existence.

Tělesné funkce jsou pro transfiguristickou cestu nezbytným předpokladem. Proto duchovní škola s tak velkým důrazem poukazuje na to, že cesta transfigurace může být započata pouze zde a nyní, na tomto světě. Na onom světě vzhledem ke ztrátě tělesnosti chybí předpoklad pro cestu. V přírodě zrozená osobnost představuje v tomto procesu nezbytný, sloužící nástroj.

A přesto nemůže být silami pozemského těla ničeho dosaženo. Řekli jsme již, že smrtelné se nemůže samo učinit nesmrtelným. Do původního světa nemůže to smrtelné nikdy vstoupit. Jenom ten, kdo se plně a zcela svěří Gnosi, kdo má odvahu v ní zcela zaniknout, vytváří předpoklad pro zrození nové duše a nové osobnosti. Čas a prostor jako ohraničení přírodního vědomí pak začínají pro tohoto člověka ztrácet na významu.

Další průběh procesu transfigurace je příliš rozsáhlý, než aby mohl být popsán na tomto místě. Jen krátce zde budiž ještě zmíněno několik věcí týkajících se tělesného systému.

Působení nové světelné síly

Může-li v žáku duchovní školy na základě jeho vhladu a oddanosti působit gnostické záření, potom je v principu obnovena jednota hlavy a srdce, která pádem Lucifera zanikla. V původním božském řádu měl Lucifer, to jest hlava, úkol odrážet světlo vycházející z praatomu v srdci. To je také význam jména Lucifer, které znamená světloonoš. Když ale chtěl být světloonoš sám světlem, došlo mezi hlavou a srdcem k roztržce a božské světlo nemohlo již být přijímáno. Kdykoliv chce být zrcadlo samo světlem, nastává zásadní rozvrat. Proto je pochopitelné, že prvním krokem k návratu je znovuspojení hlavy a srdce v původním smyslu.

Je-li tato podmínka regenerace splněna, proudí nová tvořivá a podněcující síla celým nervovým systémem člověka, až nakonec dosáhne plexu sacralis, sféry působnosti podvědomí. V podvědomí jsou uloženy všechny zkušenosti kosmického vědomí spolu se všemi zkušenostmi, které učinili obyvatelé mikrokosmu. Podvědomí je dolů proudící gnostickou silou uvedeno do nového stavu. Karma je napadena a zničena. Takto proměněný plexus sacralis tvoří bránu k obnovení celého mikrokosmu.

Ve světle tohoto obnoveného stavu poznává žák své poslání. Jakmile síla Gnose vykoná tuto práci, proudí opět vzhůru ke svatyni hlavy a alchymický proces dokončí. Představíme-li si, jak cirkulují manifestující se síly Gnose, bude nám jasné, proč byl plexus sacralis nazván svatým plexem. Podaří-li se průlom touto branou, tvoří se nový éterický nervový systém. V krvi se uvolňuje nová skupina hormonů, která reaguje výlučně na nové hormonální fluidum. Vzniká také nové éterické fluidum krve.

Tak s úžasem poznáváme zázrak, že nezávisle na přírodním zrození vzniká v celém systému nová osobnost, duchovně-duševní člověk, který působí ve světě, ale není z tohoto světa.

Kdo započal s budováním této nové osobnosti, tohoto nového chrámu, kdo k němu položil byť jen první kámen, je v pravém slova smyslu svobodným zednářem.

Proto apoštol Pavel dosvědčuje:

„Zaseto je pomíjivé a povstane nepomíjivé.

Zaseto je v ponížení a povstane v síle.

Zaseto je tělo přirozené a povstane tělo duchovní.“

Jan van Rijckenborgh ve čtvrtém svazku knihy „Původní egyptská Gnose“ k vyličeným procesům transfigurace píše:

„Tímto způsobem může Bůh v nás přítomný vesmír přírody smrti přimět ke znovuzrození, čímž je časoprostor pohlcen věčností. Přírodní postava pochází z času, a proto je podřízena

času; nová duševní postava je spojena s nebeskými silami, a proto stojí ve věčnosti. Takto je tedy čas zrušen věčností. Takto je manifestací duševního těla překonána smrt.“